

Leto 4. Štev. 7. PRILOGA ZA MLADINO. 1935. julij 8.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

Skušavanje.

7. Sv. Antona apata navadna reč je bila: „Vidim te, ali ne opazim te“. (Da vera rel. c-14). Vidim te; ar nam domišlija tudi kaj takšega predstavlja, ka neščemo viditi; nego vola zavrže te podobe i se njim ne veseli. Sv. Auguštin pravi, ka je slobodna vola bitni deo greha nateliko, da tam, gde nega slobodne vole, greha tudi nega.

„Vsa skušavanja pekla ne morejo duše zamazati, če se njim ta ne veseli. Zato idi mirno naprej! Bog je iz lübezni dovoló, da so sv. Pavla apoštola najstrašnejša skušavanja mučila. Zato pa ne bodi malodušen! Če je tvoje srce pri Jezuši, lejko peklenski pes laja pred tvojimi dverami, kak dugo njemi je vola. Pretrpi združén z sladkim Jezušom i njegovov najsvetejšov materjov od teme povzročeno bojazen i bolečino ran, štero so napravili cveki, trnje i špica. Dobro je za tebe, če Bog dovoli, ka dugo moraš jočič prositi, celo ka včasí tak napravi, kak da bi te ne šteo poslušnoti. Pride čas, gda te znova zdigne, razveseli i spuni želo tvojega srca“. (Prava po-božnost 4, 12.)

Krščanska vojska za rešitev naše mladine.

Julija 2. je god Marijinoga obiskavanja ali pohodjenja. Za „Šrpno Marjo“ zove narod te Marijin god. To pa zato, ar okoli toga dneva vzeme narod v roke srp i poženja svojo do-zorjeno setev.

Marija je obiskala Elizabeto, svojo tetico, ki bi v starosti mela roditi sv. Ivana krstitela. I gda jo je obiskala, je pozdravila Elizabeto i te pozdrav se je odpro Srce Jezušovo, šteroga

je Marija pod svojim srcem nosila i ž njim posvetila sv. Ivana v maternoj utrobi. Tak je posveto Jezus na Marijin pozdrav sv. Ivana, da njemu je zbrisao z duše poprijetni greh, smrten greh. Glej draga mladina, to je zgled, po šterom se moraš ravnati. Kak sv. Ivan, tak tudi ti se daj posvetiti, to je daj si vzeti z duše smrten greh. Sv. Ivan ga nikdar ne včino, ga nikdar ne pusto več na svojo dušo. O včini ti tudi to. *Prosi Marijo, dobro* Mamiko, te mesec pri vsakoj svetoj meši, naj ti sprosi od Jezušovoga Srca miloščo, ka v smrten greh več nikdar ne privoliš.

Sestra Marija — Celina.

Materna smrt.

V Bordoji so težko živeli Kastanovi. Zavolo toga so se preselili v Reol, gde so prevzeli na grofovskom imanji mesto nadpazitela.

Gospa Kastan je trpela na herniji i je ednoga dneva, gda je stopala s kočije, zakriknola: „Merjem, za mene je končano!“ Ne je bilo pomoči, v 41 leti je v Gospodi zaspala.

Včasih so brzojavili v „Nazaret“, ali zavolo zamude brzjava i parnika je prišla Germana, gda so bili že z mrtvov materjov v cerkvi.

Gda je zagledala drevo, štero je skrivalo drage ostanke lube matere v nazočnosti oče i dece, šteri so stali poleg dreva, je začnola jokati. Vsi prisotni so začnoli jokati, milila so se njim dečica, posebno Germana, štera je ne mogla niti mrtve matere küšnoti. Njena duša je bila v agoniji, ali hrabra je bila i je premagala svojo bol, gda je pomislila, da mora biti svojim dragim angeo tolažnik. Zaprosila je Boga, naj njoj On občuva očo, Marijo pa, naj njoj bode mati... Svoje brate i sestre je posvetila Tistoj, štero zazavlemo kak „Vüpanje brezvüpnih“.

Gda so pokojno spüščali v grob i gda je dühovnik zmolo zadnje molitvi, so deca i oča ešče bole jokali. Bio je zadnji den leta 1892.

Ne pij.

Statistika je posvedočila, ka tisti, ki vživa opojne pijače, hitrej zbeteža, duže betegüje i menje časa žive, kak tisti, ki opojnih pijač ne vživa. Amerikanska življenjska zavarüvalna družba (United Kington Temperance and General Provident Association) je izračunala, ka zmed njenih zavarüvalnih je mrlo 74%, ki ne so vživali alkoholnih pijač, a v istom časi je vmrlo 93% tistih, ki so zmerno vživali alkohol, da od pijancov sploh ne gučimo. To društvo med svoje kotrige pijancov nikdar ne sprejme, nego samo tiste, ki opojnih pijač ne vživajo, ali je pa zmerno vživajo. Popolni abstinenti pri toj družbi plačajo menšo zavarovalno vsoto, kak tisti, ki zmerno pijejo.

Slovincov nas je jako malo, pa še to malo število jako, jako reči alkohol, neredno vživanje opojnih pijač. Keliko bi se

jih lahko čakalo 70, 80 let starosti, če ne bi pili, a ar so pili, so podlegli raznim betegom, štere bi ovak premagali. Če zvün toga premisliš tiste vnoge nesreče, štere po alkoholi pridejo, kak bitje, hišni nemir, morija, ogenj, pravde, sovraštvo itd., te gotovo si mladenec i mladenka obüdita trden sklep v srci, da se nikdar ne vdata alkoholnim pijačam. Milijoni so grešili s pija-nostjov i se grozno morajo v treznosti za te grehe pokoriti.

Pozdrav mali cvetki Tereziji D. J.

Terezija, ti mala cvetka,
ljubljenka božjega Srca,
v tihem Karmelu cvetoča,
iz srca bod' pozdravljena!

Terezija ti bela golobica,
krilati angelj zemeljskih livad,
vijolica, ponižna, vdana skrita,
o sprejmi naših src, ljubeč pozdrav!

Terezija, svetnica, roža rajska,
poslanka božja na zemljo,
trpečim dušam tolažnica,
in vsem, ki v te zaupno zro!

Terezija, ti mala cvetka,
ljubljenka božjega Srca,
na malo pot nas ti popelji,
ki vodi k sreči, — vrh zvezda!

Pri Jezusu za nas ti prosi,
molitve naše uslišuj,
ljubezni rože na nas trosi,
obljubo svojo izpolnuj!

Ti vodi nas po potih tistih,
po katerih sama si hodila ti,
po potih, jasnovzornih, čistih,
o bodi vzor nam — angelj ti!

Viktorija Razlagova.

Mladi Vidko.

Ej otroci, povejte, povejte, kaj se je letos velikega zgodilo!
— „Kongres je bil v Ljubljani, pa moja mama, sestra in brat so tudi bili tam, ali ne? In so pravili, kako lepo je bilo. Kako so tisoči izkazovali Jezusu v sveti Hostiji čast in hvalo. Škoda, da sem še tako majhen, tudi jaz bi šel.“ Tako pravi mali Joško.

Majči pa mu odgovarja: „Jaz šele bi bil rad šel! Kaj vse bi bil videl! Škofe, dolgo, dolgo vrsto duhovnikov, visoke gore med potjo in tisoč drugih stvari. A je že tako bilo, da nisva mogla v tisto Ljubljano. Veš, Joško, jaz vseeno tiste dni nisem bil raditega žalosten. Nasprotno! Prav vesel in srečen sem bil. Saj veš, kako. Ko si mi ja Ti pomagal šopek napraviti, da sem šel prvokrat po pravega Jezusa. Ti si bil lani, jaz pa torej letos prvokrat pri svetem obhajilu. In veš, zato sem jaz kar doma bil srečen tako, kot bi bil, če bi me bili vzeli naši s seboj. Oj, to je veselo, jeli Joško, kadar pride Jezus v srce! Vriskal in pel bi, da bi me gori v nebesa čuli. Mama in gospod katehet in ata mi pravijo, da moram odzdej naprej še bolj priden biti. Rekli so, da tako, kot tisti Vidko, ki je bil bojda tam nekje daleč doma. Šolar je bil, kakor sva midva, ubogal je vedno, Jezusa je rad imel, On pa njega. Mladega je vzel med nebeške angele, kjer prosi zdaj za vse otroke po svetu“.

„Gotovo tudi za naju dva“, nadaljuje Joško. „Kako rad bi kaj več vedel o njem! Morebiti je bil ravno toliko star ko midva. Ne, starejši je že moral biti za par let. Pa da nič ne vem o njem...“

Tako se pogovarjata naša mala junaka, Majči in Joško.

Ker sta tako lepo pridna, jima pa povemo tukaj le o onem dečku Vidku. Le to morata obljubiti, da si bosta vse zapomnila in drugim povedala, ki tega tu v Ogračku ne bodo brali. Poslušajta!

Rodil se je na Francoskem, v Parizu. Čisto mlad je še bil, ko mu je že pretila smrtna nevarnost. Oče in mati sta ga zato darovala — veste komu — Mariji! Tri leta bo nosil, tako sta obljubila, belomodro oblekco Marijine barve, ako ozdravi.

In je ozdravel! Še predno je znal govoriti in hoditi, je že pošiljal poljubčke Mariji, kadar so mu pravili o njej. Njo in Jezusa je najrajši imel. „Moja nebeška mamica“, tako ji je zmeraj rekel. Najrajši je molil „Zdravo Marijo“. V katekizem si je napisal, da je boljša kot vse zemeljske mamice skupaj. Marijinih pesmic se je dosti naučil in jih veselo popeval.

Kdor ljubi Marijo, mora vsaj tako tudi Jezusa rad imeti. Vidko ga je! „Povsod hočem širiti njegovo slavo. Žalil ga ne bom nikoli. Rajši me naj zobje bolijo, rajši dam svoje igrače!“ Če je kdaj po nesreči koga razžalil, strašno je bil žalosten, ko so mu rekli, da je zato Jezušček šel iz njegovega srca. Trudil se je še bolj, da ne bo nobenemu več nič žalega rekel. Kolikokrat se je v kaki stvari premagal samo radi Njega. Ko je dobil nove čevlje, je najprej vprašal mamo, če je tudi Jezus imel kedaj nove, ali pa vedno ene? Vsak dan je vsaj nekaj za Njega naredil. Zgodilo se je, da včasih ni mogel nič posebnega; pa si je hitro zmisлил in si kamenček spustil pod nogavico, da ga je vsaj malo bolelo. Premagoval se je tudi pri sladkarijah: kar bi bil posebno rad, nalašč ni hotel pojesti, ampak je razdelil tovarišem. Vsak otrok ima svojo blagajnico, kamor spravlja, če kje kaj dobi. Veste, kaj je naš Vidko delal? Ubogim beračem je dal vsak frank. Dobro je vedel, da jih Bogu posodi, če jih beračem da. Pri Njem jih ima najbolj varno naložene.

Prišel je veliki, pristrčni dan, ko je prišel Jezus k njemu, dan prvega svetega obhajila! Kar ni mogel strpeti in pričakati jutra! Ko še mlajši spijo, že skoči s postelje in k mami: „Moj Jezušček pride k meni danes! Oblecite me, pojdimo hitro“. Temno je še, vrata cerkve so že zaprta. a mali Vidko že čaka s svojimi starši svojega največjega Prijatelja. Pobožno potem kleči in nepremično zre v belo Hostijo. Zvonček pozvončklja — in združita se v božjem poljubu Jezus in Vidko. Srce mu močno bije, saj mu čuva najlepši zaklad. Vse, vse mu pove zdaj: naj ne bo hud, če ni bilo kdaj vse prav, naj mu varuje drage domače in tovariše, naj mu da moč, da bi mogel zmerom le to storiti, kar je Njemu všeč. Obljubi mu zvestobo do smrti. Zdaj bo šele z Njim držal! Pa molil lepo! In duhovnike rad imel! In tovarišem bo povsod za zgled! Jezus pa se smehlja, smehlja... (Dalje.)

Zgodba iz Mehike.

Pred dvema mesecema je v Mehiki potoval neki duhovnik iz enega mesta v drugo na vlaku. Med vožnjo mu je postalo slabo. Moral je v neki vasi izstopiti. Šel je k prvi hiši, da se malo okrepča in odpočije. Ko je ta dobra družina videla duhovnika, je bila vsa iz sebe. Pokliče takoj zdravnika in zdravnik mu je predpisal potrebno zdravilo in lahko posebno hrano, predsem kuretino.

Po vasi se je kot blisk razširil glas, da v vasi leži bolan neki duhovnik. Prihajali so k njemu, da ga vidijo. Gospodar njim je povedal, kako hrano mu je zdravnik predpisal. Duhovnik je ležal dva tedna. Potrebne hrane je imel vedno dovolj. Skrbelo je zelo duhovnika, kako in s čim bo povrnil stroške.

Po dveh tednih je vstal in šel z gospodarjem na dvorišče. Na dvorišču je videl duhovnik polno kur in vprašal gospodarja:

„Sedaj razumem. Vi ste trgovec in trgujete z pernatimi živalmi. Zato sem torej imel vsak dan kuretino. A ker mislim takoj nadaljevati pot, se Vam najpristrčneje zahvaljujem za vso dobroto, ki ste mi jo v teh dneh moje bolezni izkazali ter Vas prosim za račun. Koliko sem Vam, prosim, dolžan?“

„Nič“, je odgovori gospodar in se nasmehne. „Saj te kure, ki jih vidite na dvorišču, niso moje, ampak — Vaše!“

„Kako to“, vpraša duhovnik ves začuden.

„Tako. Ko so namreč ljudje zvedeli, kaj vam je zdravnik predpisal, so takoj začeli prinašati to pernato živad, češ, da bi se Vam v naši vasi res dobro godilo.“

Duhovnik se je še bolj začudil in se s solznatimi očmi zahvalil dragemu Bogu, da mu je poslal v stiski tako dobre ljudi. Spoznal je še bolj, da se še nahajajo tudi v Mehiki zelo verni ljudje, ki še vedno spoštujejo duhovnika, čeprav je oblast tako preganja.

Ignac Ozmec,
sal. misijonar.

Potovanje na Japonsko v misijone.

(Dnevnik.)

ANTOLIN AVGUŠTIN, sal. misijonar.

Okrog 10 ure smo odpluli iz Port Saida in nadaljevali potovanje po sueškem prekopu. Sueški prekop je velikansko delo, zgradili so ga Francozi, toda sedaj uživajo sadove Angleži. Ta prekop je velikega pomena za prekomorski promet z Vzhodom, ker druží Sredozemsko morje z Rdečim morjem; če nebi bilo te vezi, bi morali pluti okrog Afrike, da bi dospeli v Indijo, Kitajsko ali Japonsko. Prekop je dolg 169 km., širok 70—110 m in globok 9·50—10·50 m. Na obeh straneh prekopa se nahajajo znamenja, katera so pokrita s kristali, ki jih ponoči obsvetljuje parniški svetilnik in se zdi, kot bi bile resnične svetiljke. Tri jezera pretrgajo prekop na treh mestih, toda znamenja se na-

hajajo tudi tukaj, tako parnik ne more zgrešiti svoje poti. Ladje, ki plovejo po prekopu, morajo tudi znatno zmanjšati svojo hitrost, ker ni dovolj globok in širok. Nekaterе ladje rabijo 20 - 30 ur, da ga preplujejo. Druga ovira za velike ladje je tudi ta, da se morajo ustaviti, ako srečajo kako drugo ladjo; majhne in potniške ladje imajo vedno prednost. Mi smo se samo enkrat ustavili, zato smo prevozili sueški prekop v 12 urah.

Na desni strani prekopa sta železniška proga in avtomobilska cesta, Tako na afriški kakor na azijski strani je skoraj sama, peščena puščava. Ne vidi se nič drugega kot sam pesek. Le tu in tam se najde kaka revna vasica, kaka revna kočica v majhni vasi. Afriška stran je bolj obljudena kot azijska, ker se še pozna daljni vpliv reke Nila. Nekako v sredini prekopa na desni strani smo videli, v precej veliki oazi, mestece Ismailijo. Na koncu prekopa pa se nahaja mestece Suez.

V Port Saidu so se vkrcali na naš parnik trije Arabci s čolnom, da bi nas spremljali skozi prekop. Ko ladja sreča drugo in se ustavi, spustijo te Arabce s čolnom v prekop. Pred kosilom so nam dali lep vzgled verske neustrašenosti. Obrnjeni proti Mekki so se priporočali Alahu dobre pol ure. Oh, ko bi bili katoličani tako vzgledni v svojih verskih dolžnostih. Toda, najbrž je Alah spal in ni videl njihove molitve ali jih pa ni hotel uslišati, kajti v Suezu se jim je dogodila nesreča, ki je niso pričakovali. Pred mestom Suezom smo se ustavili par hipov, da bi spustili Arabce s čolnom v morje. Toda vrv, na katero je bil privezan čoln, v katerem so se nahajali Mohamedovi verniki, se je pretrgala in reveži so padli v vodo. Čoln se je razbil, trije spremljevalci so se pa lepo skopali. „Saj večerna kopelj ne škoduje“, je dejal eden izmed popotnikov, ko je videl tragičen prizor.

19. december 1934.

Vozimo se po Erdečem morju, ki nas spominja na prehod Izraelcev in na potop egiptovskih pregnjalcev. Za pravo mesto, kjer se je dogodil čudežni, svetopisenski dogodek, se še dandanes ne ve zagotovo. Na levi strani se razprostira arabska puščava in v daljavi smo videli danes tudi znamenito goro Sinaj, kjer je Mojzes prejel od Boga dve plošči s desetimi božjimi zapovedi.

Sonce je pripekalo precej močno, zato nismo smeli hoditi na krovu razoglavi, ampak smo si morali glave pokriti. Srečavali smo veliko parnikov, ki so pluli proti Sneškemu prekopu. Bile so angleške bojne ladje. Zanimivo je, kako se ladje približujejo iz daljave. Najprej se vidi samo majhna črna točka, ki počasi raste in raste, dokler se ne razločijo dimniki, jambori in končno cela ladja. Parnika se približata in pozdravita, če sta iste narodnosti. Nato se znova oddaljita, dokler eden ne izgine v daljavi za ravnim, morskim hribom; kajti, ko smo na odprtem morju, se nam zdi, da voda okrog nas tvori majhen hrib in da se mi nahajamo v dolini.

Popoldne sem v zabavni dvorani videl zelo zanimiv prizor. Najzanimivejše osebe, ki se nahajajo na parniku, so se zbrale in vsedle pri isti mizici. Te osebe, ki jih vsi opazujejo in ki vzbujajo največ zanimivosti, so: eden izmed katoliških misijonarjev, o. stigmatincev, eden protestantski pastor, eden mohamedanski duhovnik in neki „menih-prerok“. Vendar najzanimivejši je ta zadnji „prerok“, rodom iz Madžarske, a je bil izgnan iz domovine, radi svojih krivih nauk. Potem se je zatekel na Nizozemsko, pa tudi tu so ga izgnali. Sedaj potuje v Indijo, da bo proučeval budizem. „Prerok“, tako ga imenujejo vsi popotniki, išče neko novo vero, ki bi bila popolnejša od vseh dose-danjih; prerokuje pa tudi ljudem njihovo bodoče življenje. Navadno je vedno sam. Hrani se samo s rastlinskimi jedili. Trikrat na dan se klanja soncu in moli mahaje z rokami svojo skrivnostno molitev dobremu in popolnemu Bogu. Trdi namreč, da Bog ni ustanovil nobene vere in ni rekel: „Bodite katoličani, ali protestanti, i. t. d.“, ampak samo „Bodite popolni!“ To popolnost hoče on doseči in oznanjati drugim. Neki katoliški misijonar ga je hotel prepričati o njegovih velikih, verskih zmotah. Toda „prerok“ ne posluša rad razprav in pridig, ne razume pa tudi dobro italijanski, misijonar pa ne angleški. Zato se pri razpravah velikokrat ne razumeta. Kljub vsej svoji čudaški naravi je ta človek dober slikar in se skoraj ves dan bavi samo s svojo umetnostjo. Čudaški izgleda tudi na zunaj. Brade si ne brije, lase ima dolge, neostrižene, obraz podolgovat in velike, tope oči. Obleko nosi tudi po „svoji modi“. Revez bo mogoče našel mir in odprl oči resnici v Indiji. Dali smo mu naslov naših misijonarjev v Bombay-u in Madrasu.

Zvečer ob luninem svitu, smo začeli pripravljati petje za Božič, ki ga bomo tudi na morju praznovali slovesno kolikor nam bodo razmere dopuščale. Božič, družinski, domači praznik, praznik otrok se bliža.

20. december 1934.

Še vedno plovemo po mirnem, zaspanem Rdečem morju. Mornarji so nas strašili, da bo tukaj morje zelo nemirno, toda so se zmotili? Ne vem, ker šele jutri zvečer pridemo do morske ožine Bab el Mandeb in v Indijski ocean.

Ves krov so mornarji pokrili s debelimi plahtami, da bi nas obvarovali pripekajočih sončnih žarkov. Sonca se moramo varovati, ker drugače lahko dobimo sončarico. Popotnikov sta se lotili utrujenost in zaspanost. Onemoglost pa povzroča tudi vročina, ki vedno bolj raste.

Ob 5 popoldne smo imeli manever, skušnjo za slučaj nevarnosti. Vsak trenotek se lahko zgodi kaka nesreča, in za take, neprijetne slučaje moramo biti vedno pripravljeni.

Šestkrat je sirena obupno zatulila, zvon na prednjem delu ladje je žalostno zvonil in mornarji so z veliko naglico začeli pripravljati rešilne čolne. Vsi popotniki smo se morali zbrati na

določeni mestu, si pripeti rešilne pasove in strogo paziti na vsako kapitanovo povelje. Skušnja je trajala približno četrť ure. Potem so imeli mornarji še skušnjo za slučaj požara, ki naj bi se pojavil v prvem razredu.

Večer je potekel kakor navadno.

21. december 1934.

Jutro smo preživeli mirno. Videli smo veliko letečih rib. Na prvi pogled se mnogi prevarijo, ker mislijo, da vidijo ptice, a so prave ribe. Leteče ribe so navadno velike kot vrabci ali lastovke, katerim so tudi najbolj slične. Letijo do 50 m daleč; če jih je veliko, nudijo opazovalcu lep in zanimio prizor. Nadalje smo opazili večkrat tudi kepe morskih gob (alg), ki so skoraj rdeče barve. Po teh gobah je dobilo to morje svoje ime.

Dalje

Pišemo si.

Prečastiti g. vrednik!

Z veseljem čitam že drugo leto Vaš Marijin list. Otroci Vam morajo biti vedno hvaležni, da imajo tak dobrega strica. Prosil bom ljubega Boga, da Vam bo podaril še dolgo življenje, da boste še mnogo lepega in dobrega storili tej dragi Slov. Krajini.

Kleiner Nikolaus, Martinišče, Sobota.

Najlepša hvala za molitev. Ta nas naj združi v dosego našega namena.

Stric.

Velečastiti gospod!

Podpisan njim naznanim, da rada čtem Marijin list i Ogracek. Tudi vganke vseli preštudiram, rada bi je rešila, pa se je ne vupam. A zdaj sem se pa ojunačila, pa Vam pošlem rešitev.

Zver Micika, Bratonci.

Le bodi vsikdar junakinja, gda se ide za božo čast.

Stric.

Vganke.

I.

Ka je to: eucharistični kongres!

II.

Zakaj se držijo eucharistični kongresi?

III.

Koliko dece je sprejelo v Ljubljani na eucharističtom kongresi skupno sveto obhajilo?

VI.

Koliko romarov iz Slov. Krajine je obiskalo ljubljanski eucharistični kongres?

Ki pravilno rešijo vse štiri vganke, dobijo lepi dar od Jezusa v Oltarskom Svestvi — ka kakšega, njim stric sledkar naznanijo,

Na siromaško blagajno so darovali v Din.: Horvat Martin, Lipa, na č. sv. Antoni, za sirote 52-80, N. na sirotišnico Deteta Marijke v Turnišče 5, prosa 12 kg. odanoga 12-70 Din. Marijka povrne vam. — Odbor.

CERKVENI GLASI.

Nove sv. meše v Slov. Krajini bodo služili sledeče dni č. g. novomešniki: Julija 14. Camplin Ivan v Bogojini, Škraban Janoš v Soboti i Zelko Ivan v Črensovcih, julija 21. Kolenc Ivan v Turnišči i Nemec Alojz pri Sv. Jeleni; julija 28. Škafar Ivan v Beltincih, Gregor Janoš v Soboti i Cigan Franc v Črensovcih. Primicija, to je goščenje po cerkvenih predpisaj bode trpela samo do večera, nikak pa ponoči.

Zlata sv. meša. Preč. g. Perša Ivan, plebanoš pri Sv. Sebeščani, bodo svojo zlato mešo služili 21. julija. Predgali jim bodo mil. g. kanonik Szepecz Ivan.

Eucharistični kongres v Ljubljani. Vekše slave ešče ne doživo ljubleni Jezus v slovenskom narodi, kak jo je v dnevaj od 28. do 30. junija v Ljubljani, gde se je vršo 2. eucharistični kongres za Jugoslavijo. Naroda se je zbralo okoli dvestojezero. Pri sv. meši 30. junija ga je bilo na Štadioni 150 jezero. Dece se je prečistilo na Štadioni 27 jezero, moškov i dečkov pa 40 jezero. Moški i dečki so šli v precesiji na Štadion z gorečimi baklami skoz Ljubljano na Štadion k ponočki i sv. prečiščavanji. Našim možom načeli je korakao g. dr. Klar Franc, nar. poslanec, ki je kupo bakle našim možom i dečkom. Sv. Oča so poslali svojega zastopnika, g. dr. Hlond Avgušтина, kardinala, primaša Polske na kongres, šteroga je sprevalao sv. Oče osebni ceremoniar, z dvema oficeroma sv. Oče i drugimi dostojanstveniki. Navzoči so bili vsi pūšpecje Jugoslavije, zastopana je bila jugoslovanska vlada po g. ministroma dr. Korošci i dr. Verbaniči, Njeg. Vel. kralj Peter II. po generali Nedeljkoviči. Zastopnik sv. Oče je bio sprejeti kak vladar z vsemi častmi, najbolje pa z gorečev lūbeznostjov, štero more dati samo srce, ki lūbi Jezusa. Ljubljana je bila okrašena i tri dni razsvetlena. Milijoni so se potrošili v toj velikoj stiski Jezusi na čast, o ve je On vreden za žrtve, ki je vse naše. Čūdodelna podoba Marijina je bila iz Brezij prinešena na Štadion, naj s svojimi priprošnjami čuva i varje tiste neštete jezere, ki so prišli slavit njenoga Jezusa. Pa je tudi vse občuvala. I vsem sprosila lūbezen, blagoslov, srečno smrt, blaženo večnost, ki so se z dobrim namenom vdeležili kongresa. V srce segajoči navuki i govori so priveživali duše k Jezusi v Olt. Svestvi, duše vseh, dūhovnikov i vernikov, mladine, starih, slromakov, bogatcov, izobraženih i prostih delavcov i delodajalcov. O kak sladko je bilo poslušati te govore, ki so sejali bože semen v vsako srce! Za dūhovnike so globoki govor držali naš prezvi-

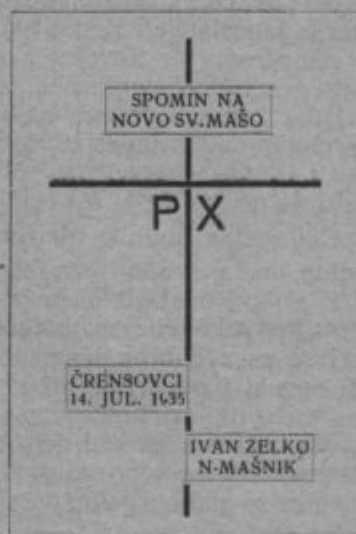
šeni g. ap. administrator, dr. Tomažič. Naše ljudstvo so vodili na kongres, urednik našega lista, g. Klekl Jožef, vp. plebanoš. Ž njimi so bili še sledeči g. duhovniki: Štukovnik Franc, bel-tinski, Rataj Anton, grački, Bejek Janoš, črensovski i Halas Daniel, lendavski kaplan. V Ljubljani se nam je pridružilo tudi več naših g. bogoslovcov. Nad štiristo sinov i hčer Slovenske krajine je podignilo Jezušovo slavo v Ljubljani i prišlo domo z podignjenov verov i z povekšanov lübeznostjov do Jezusa v Olt. Svestvi.

Svetek kat. akcije v zagrebečkoj püšpekiji. V zagrebečkoj püšpekiji si je zvolila kat. akcija za patrona presveto Srce Jezušovo. Te den so verniki po celoj püšpekiji slovesno obhajali i je bila v vsakoj cerkvi tudi predga predpisana.

Češka cerkev v Jeružalemi. Češki katoličanci so zozidali letošnjo sprotoletje v Jeružalemi na oljskoj gori cerkev s samostanom. V samostan se preselijo redovnici salvatorijanci iz Češke.

Hrvatski oltar v Jeružalemi. Leta 1391. je mučeniške smrti vmro v Jeružalemi Tavelič Mikloš, Horvat. Papa Leon XIII. so ga razglasili za blaženoga. Njemi na čast podignejo hrvatski katoličanci v češkoj cerkvi oltar i v te namen pobirajo milodare. Oltar dela hrvatski umetnik Kerdič Ivo i ga ešče letos pri-nesejo hrvatski romarje v Jeružalem. Oltar bo 28. jul. posvečen.

Novi odpüstkli. Triletne odpüstke dobijo, ki pobožno i z potrjim srcom zmolijo na čast Jezušovim ranam 5 Očenašov, 5 Zdravih Marij i 5 Dika bodi Bogi z zdihavanjom: „Sveta Mati, to te prosim, rane Kristuša da nosim, vtisni v moje jih srce“. Če vsaki den zmolijo to molitvico, dobijo na mesec ednok popolne odpüstke pod navadnimi pogoji, to je, če opravijo sv. spoved, prečiščavanje i molijo v namen sv. Oče.

Ščista poseben tipis vidimo na spominski kepecaj gosp. Zelka Ivana. Globoki je njegov pomen. Sv. meša je ista daritev, kak Jezušova na križi. Ta se je darüvala na gori Kalvariji, nova sv. meša pa v Črenšovcih, ki jo bo darüvao novomešnik g. Zelko, najbole odspodi podpisani kak pontženi, nevredni sluga.